



Айзък Азимов

Време за писане

– Навремето познавах един, който малко приличаше на теб – каза Джордж.

Седяхме до прозореца на малък ресторант, където обядвахме, а Джордж замислено гледаше навън.

– Това е невероятно – отговорих аз. – Винаги съм мислил, че съм уникален.

– Ти наистина си уникален – успокои ме Джордж. – Човекът, за когото ти говоря, бе само малко като теб. В способността си да драскаш, да драскаш, да драскаш, без изобщо да си ангажираш мозъка, ти си уникален.

– В действителност – поясних аз – използвам компютърен „обработвач“ на думите.

– Аз пък използвам думата „драскач“ – високомерно отговори Джордж, – както метафорично би я разбрал истинският писател.

Той замълча, надвесен над шоколадовия си мус, и въздъхна драматично.

Познавах тази въздишка.

– Каниш се да ми разкажеш някоя от фантастичните си измислици за Азazel, нали, Джордж?

Той ме изгледа с укор.

– Ти от толкова време и така нескопосно разказваш собствените си фантазмагории, че не можеш да разпознаеш звъна на истината, когато го чуеш. Но няма значение. Историята е прекалено тъжна, за да ти я разказвам.

– Но все пак ще я разкажеш, нали?

Джордж отново въздъхна.

– Ей онази автобусна спирка – започна Джордж – ми напомня за Мордекай Симс, който си осигуряваше прилична прехрана, изписвайки с различни глупости тонове хартия. Не толкова много, колкото ти, разбира се, и не толкова глупости, затова казвам, че той малко приличаше на теб. За да бъде справедлив, трябва да кажа, че понякога попрочитам нещичко, написано от него, и го намирам за доста прилично. Без да искам да наранявам достойнството ти, ти никога не си достигал толкова равнище, поне ако съдя по отзивите на другите, тъй като аз никога не съм паднал толкова низко, че да те чета.

Мордекай беше различен от теб и в друго отношение – той бе ужасно припрян. Погледни се в огледалото отсреща, ако нямаш нищо против

да видиш на какво приличаш, как безгрижно си се разположил, едната ръка облежната на стола, а ти самият толкова си се отпуснал, та чак изглеждаш безформен. Като те гледа, човек никога не би помислил, че нямаш никакви притеснения дали дневната ти норма за писане на глупости ще бъде изпълнена.

Мордекай не беше такъв. Той винаги мислеше за крайните срокове, които непрекъснато се опасяваше, че няма да спази. По това време аз обядвах с него всеки четвъртък и със своето бърборене той имаше склонност да превръща преживяването в ужасно изпитание.

– Трябва да пусна това в пощата най-късно до утре сутринта – казваше той, – а преди това трябва малко да преработя едно друго нещо и просто нямам време. Къде, по дяволите, се бави сметката? Защо не идва тоя келнер? Какво правят в кухнята? Състезават се по плуване в яхнията ли?

Той винаги бе особено нетърпелив за сметката и аз всеки път се тревожех да не би да скочи и да ме остави да се оправям сам. В името на справедливостта трябва да отбележа, че това никога не се е случвало, но опасението, че би могло да се случи, направо ми разваляше апетита.

Или погледни към автобусната спирка отсреща. Наблюдавам я от петнайсет минути. Никакъв автобус не е минавал, а днес е ветровит ден и студът просто щипе. Онова, което виждаме, са вдигнати яки, ръце, пъхнати в джобове, червени или сини носове, крака, потропващи, за да се стоплят. Онова, което не виждаме, е каквото и да било недоволство в редиците, нито гневно размахвани към небето юмруци. Всички чакащи са докарани до пасивност от несправедливостите на живота.

Ала не и Мордекай Симс. Ако той чакаше на тази опашка за автобус, щеше да изскача на пътя, за да погледне дали не се вижда в далечината някакъв признак за приближаващо се превозно средство, щеше да простенва, да вика и да ръкомаха, да подканя към масова демонстрация пред сградата на общината. Накратко, той щеше да изпразва адреналиновите си жлези.

Безброй пъти се е обръщал към мен със своите оплаквания, привлечен, както и мнозина други, от моето освежаващо излъчване на компетентност и разбиране.

– Аз съм зает човек, Джордж – ще каже бързо. Той винаги говореше бързо. – Срамен, скандален и престъпен е начинът, по който светът заговорничи срещу мен. Трябваше да се отбия в болницата за профилактични изследвания – бог знае защо, моят глупав доктор си мисли, че трябва да си изкарва парите от това – и ми казват да отида в 9.40

сутринта.

Отивам точно в 9.40, разбира се, а на въпросното гише стои надпис: „Отворено за пациенти от 9.30 часа“. Точно това пишеше, Джордж, на най-чист английски. Зад гишето обаче няма никой.

Погледнах часовника си и се обърнах към един, който гледаше доста гузно, за да бъде служител в болницата. „Къде е – питам го аз – онзи безименен злодей, който би трябвало да се намира зад това гише?“

„Още не е дошъл“, отговаря ми долният мошеник.

„Тук пише, че гишето се отваря за посетители в 9.30“.

„Рано или късно все някой ще се появи, надявам се“, ми отвръща она с ужасяващо безразличие.

Това беше в крайна сметка болница. Аз може би умирах. Някой интересуваше ли се? Не! Изтичаше крайният срок за нещо, от което сякаш да спечеля доста пари, за да платя сметката на доктора (ако приемем, че нямах предвид нещо повече – да ги почерпя, което бе малко вероятно). Пукаше ли му на някого? Не! До 10.04 часа не се показва никой и когато се втурнах към гишето, онзи откачен дявол ме изгледа високомерно и отсеке: „Трябва да си чакате реда!“

Мордекай бе пълен с такива истории – за асансьори, които пълзят съвсем бавно нагоре, докато той чака долу във фойето; за хора, които обядват от 12 до 3.30 часа и започват четиридневния си уикенд в сряда, точно когато той има нужда да се консултира с тях.

– Не разбирам защо някой си е правил труда да измисля времето, Джордж – казваше той. – От това човек просто би могъл да напише роман за прахосничеството. Ако бих могъл да превърна часовете, които съм принуден да прекарвам в чакане заради удобството на всевъзможни дръзки негодници, във време за писане, аз бих могъл да увелича производителността си с около десет до двайсет процента. А нали разбираш и друго – че въпреки престъпната стиснатост на издателите, това би довело и до съответно увеличаване на доходите ми? Защо се бави тази мизерна сметка?

Замислих се, че би било благородно да му помогна да увеличи доходите си, още повече, че той проявяваше благоразположение да харчи част от тях за мен. Нещо повече, той обичаше да избира първокласни места за обед, а това стопляше сърцето ми. Не, не като това тук, драги. Твоят вкус е далеч от добрия и доколкото съм чувал, това би могло да се разбере и от писанията ти.

Ето защо започнах да напъвам могъщия си мозък в търсене на начин да помогна на Мордекай.

Не се сетих веднага за Азazel. Тогава още не бях свикнал с него. В края на краищата един двусантиметров дявол е малко необичаен.

Все пак накрая се запитах дали Азazel не би могъл да направи нещо за увеличаване на времето за писане на някого. Не изглеждаше вероятно и може би само щях да му загубя времето, но какво значи времето за съществуване от друг свят?

Изпълних необходимата церемония от древни заклинания и песнопения, за да го призова оттам, откъдето идваше, и Азazel се появи заспал. Мъничките му очички бяха затворени, той издаваше неприятни звуци – нещо като сумтене, което ту се засилваше, ту затихваше. Това може би съответстваше на човешкото хъркане.

Не бях наясно какво да правя, за да го събудя, и реших да му капна малко вода върху корема. Той имаше напълно сферичен корем, разбрах ли, сякаш беше погълнал сачма. Нямах ни най-малка представа дали това е естествено за неговия свят, но веднъж, когато споменах това, той попита какво означава сачма, а след като му обясних, той ме заплаши, че ще ме избурбулюнка. Не знаех какво означава странната дума, но от тона му разбрах, че ще е нещо неприятно.

Капката вода го събуди и той се вбеси. Каза, че за малко не съм го удавил и навлезе в досадните подробности на правилното събуждане на неговия свят. Разказа нещо за танцуване върху цветни листчета под звуците на нежни музикални инструменти и едва доловими докосвания на божествени танцуващи девы. Отговорих, че в нашия свят ние просто си се пръскаме с градински маркучи, а той направи някои забележки за невежите варвари и накрая се успокои дотолкова, че да ми позволи да му говоря разумно.

Обясних положението, като си мислех, че без много шум той ще каже няколко неразбираеми думи и с това ще се свърши.

Нищо подобно. Вместо това Азazel стана сериозен и каза:

– Ей, ти искаш от мен да се намеся в законите на вероятностите?

Бях доволен, че схваща положението.

– Точно така – потвърдих аз.

– Но това не е толкова лесно – угрижи се той.

– Разбира се, че не е – съгласих се аз. – Щях ли да моля теб, ако беше лесно? Ако беше лесно, щях да го свърша сам. Само когато не е лесно, ми се налага да призовавам някой така възвишен като теб.

Неприятно, разбира се, но жизненоважно е да си имаш работа с дявол, който е чувствителен както за ръста си, така и за сачмоподобния си тумбак.

Азazel, изглежда, се почувства поласкан от думите ми:

– Е, не съм казал, че е невъзможно.

– Добре.

– Това ще изисква нагласяне на континуума на вашия свят.

– Точно така. Взе ми думите от устата.

– Това, което трябва да направя, е да въведа няколко пресечни точки във взаимовръзката на континуума на твоя приятел, на оня с крайните срокове. Какво всъщност означава крайни срокове?

Опитах се да му обясня и той започна да говори многословно и вдъхновено:

– О, да, и ние имаме такива неща при нашите по-нежни прояви на симпатия. Позволяваш на крайния срок да изтече и сладките малки същества никога няма да ти дадат да чуеш края. Спомням си веднъж...

Но аз ще ти спестя глупавите подробности от неговия безинтересен сексуален живот.

– Единствен проблем – каза той накрая. – е, че след като въведа веднъж тези пресечни точки, после не мога да ги премахна.

– Защо?

– Боя се, че е теоретично невъзможно – отговори Азazel с изящна невинност.

Изобщо не му повярвах. Нещастното малко некомпетентно същество просто не знаеше как. Но тъй като беше напълно компетентен да ми направи живота невъзможен, аз не се издадох, че съм прозрял играта му и простичко отговорих:

– Не е и необходимо. Мордекай иска допълнително време за писане и като го получи, ще бъде щастлив цял живот.

– В такъв случай ще го направя.

Дълго време той снова насам-натам, като правеше невидими знаци. Движенията му бяха като на магьосник, само ръцете му сякаш ту просветваха, ту ставаха невидими. Ръчичките му са толкова малки, уверявам те, че е трудно да се каже дали се виждат дори при нормални условия.

– Какво правиш? – попитах аз, но Азazel тръсна глава, а устните му се движеха, сякаш брои нещо.

След това, явно приключил, той легна на масата силно задъхан.

– Готово ли е? – поинтересувах се аз.

Той кимна:

– Надявам се, разбираш, че трябваше да понижа малко, но завинаги, неговия ентропийен коефициент. Това означава, че нещата около него ще бъдат малко по-подредени отколкото досега.

– Няма нищо лошо в това да бъдат подредени – успокоих го аз.

(Ти може и да не си го представяш, драги, но аз винаги съм вярвал в подредеността. Водя си точен списък за всеки цент, който ти дължа. Това са безброй листчета, които се въргалят навсякъде из апартамента ми. Можеш да ги видиш, когато пожелаеш.)

Азazel отговори:

– Разбира се, няма нищо лошо в това да си подреден. Става дума, че не може да се пренебрегва вторият закон на термодинамиката. Това означава, че нещата ще са малко по-неподредени другаде, за да бъде възстановено равновесието.

– Как става това? – попитах аз и проверих дали ципът ми е затворен. (Човек никога не може да бъде прекалено внимателен.)

– Има различни начини, повечето от които са незабележими. Аз разпрострях ефекта из цялата слънчева система, така че ще има малко повече сблъсъци на астероиди от обикновено, малко повече вулканични изригвания на Йо и така нататък. Най-много ще бъде засегнато слънцето.

– По какъв начин?

– Предполагам, че ще стане толкова горещо, че животът на земята ще изчезне около два милиона и половина години по-рано, отколкото това щеше да стане преди да въведе пресечните точки в континуума.

Аз свих рамене. Какво са няколко милиона години, когато става дума за човек, който ще плаща сметките за обедите и вечерите ми с толкова приятно радостно изражение.

Седмица по-късно отново обядвах с Мордекай. Той изглеждаше доста възбуден, докато оставяше палтото си, и когато дойде на масата, където го чаках търпеливо с питие в ръка, той се усмихна лъчезарно:

– Джордж, каква необикновена седмица преживях!

Той вдигна ръка, без да поглежда, и не беше учуден ни най-малко, когато в нея бе поставен листът с менюто. Имай предвид, че това беше ресторант, в който келнерите – надута и високомерна паплач – не даваха листа с менюто без молба в три екземпляра, преподписана от управителя.

– Джордж, всичко върви като по часовник – кимна Мордекай.

Аз потиснах усмивката си.

– Така ли?

– Щом вляза в банка, очаква ме свободно гише с усмихнат касиер.

Щом вляза в поща, очаква ме свободно гише и – предполагам, че наистина не очакваш един пощенски служител да се усмихва, но поне регистрира писмото ми без никакво бавене. Автобусите пристигат веднага, след като се появя, а във вчерашния пиков момент тъкмо да вдигна ръка и таксито вече спираше пред мен. При това такси с брояч. Когато помолих да ме закара до ъгъла на Пето и Четиридесет и девето авеню, оказа се, че той като по чудо познава улиците на града и ме закара точно там. И дори говореше английски. Какво би желал да хапнеш, Джордж?

Един поглед върху листа с менюто ми беше достатъчен. Явно той беше така подреден, че дори и аз да не отнемам време на Мордекай. След това той остави листа настрана и започна да поръчва много бързо. Забелязах, че дори не погледна дали има келнер до него или не. Вече беше свикнал да приема, че би трябвало да има.

И наистина не сгреша.

Келнерът потри ръце, поклони се и започна да сервира ястията първо, грациозно и бързо.

Аз подех:

– Ти явно имаш страхотен късмет, Мордекай, приятелю. Как си обясняваш това?

Трябва да призная, че ми мина през ум да му дам да разбере, че държи всичко това на мен. В края на краищата, ако знаеше, нямаше ли да ме обсипе със злато или, в тези долни времена, с ценни хартийки?

– Много просто – започна той, като подпъхна салфетката под яката на ризата си и сграбчи в смъртоносна схватка ножа и вилицата. При всичките си добродетели Мордекай не беше от хората, които се хранят изискано. – Това изобщо не е късмет. Това е неизбежният резултат от работата на късмета.

– На късмета? – възмутено възкликнах аз.

– Разбира се – отговори Мордекай. – Прекарал съм целия си живот, понасяйки най-ужасните последици от неприятни закъснения, които светът някога е виждал, и според Законите на късмета невървенето трябва да спре. Отсега нататък това ще продължи до края на живота ми. Надявам се да е така. Уверен съм. Всичко се балансира.

Той се наведе и ме потупа по гърдите по най-неприятен начин.

– Зависими сме от баланса. Не можеш да нарушаваш законите за вероятностите.

Целият обяд премина съпроводен с поучителната му лекция за теорията на вероятностите, които, сигурен съм, той познаваше толкова малко, колкото и ти.

Накрая го попитах:

- Сигурно сега имаш повече време за писане?
- Сигурно – съгласи се той. – Предполагам, че времето ми за писане сега се е увеличило с двадесет процента.
- И твоята продукция е нараснала, предполагам.
- Ами – измърмори той неловко, – боя се, че все още не е. Естествено, аз трябва да се нагаждам. Не съм свикнал всичко да става толкова бързо. Това ме свари неподготвен.

Честно казано не изглеждаше изненадан. Той вдигна ръка и без да поглежда дръпна сметката от пръстите на келнера, който тъкмо се доближаваше. Хвърли бегъл поглед върху нея и я върна заедно с кредитната си карта на келнера, който наистина продължаваше да чака¹ и се оттегли с дълбок поклон.

Целият обед продължи малко повече от трийсет минути. Няма да крия от теб, че бих предпочел цивилизованите два и половина часа с чашата шампанско в началото и чашата коняк накрая, с хубавото вино, което да разделя блюдата, и с културния разговор, който да запълва всички паузи. Както и да е, доброто беше, че Мордекай спести два часа, през които би могъл да изкара пари за себе си и до известна степен и за мен.

Случи се така, че не го срещнах три или повече седмици след онзи обед. Не си спомням защо, но предполагам, че съм бил някъде извън града.

Една сутрин тъкмо излизах от кафенето, където понякога си хапвам ролце и бъркани яйца, когато видях Мордекай да стои на ъгъла на близката пресечка.

Беше неприятен ден с мокър сняг – от онези дни, в които празните таксита те доближават само за да ти изпръскат панталона с тъмносива кална каша и да профучат покрай теб, превъртайки табелката на „заето“.

Мордекай беше с гръб към мен и точно вдигаше ръка, когато едно празно такси се приближи бавно към него. За мое изумление Мордекай извърна поглед, сякаш се отказа. Таксито се позабави, след това леко потегли, а по лицето на шофьора беше изписано разочарование.

Мордекай вдигна ръка втори път и сякаш по чудо се появи второ такси и спря пред него. Въпреки че ни деляха трийсетина метра, ясно можах да чуя, че докато се качваше, той изблъва порой ругатни, неподходящи за слуха на хора с по-деликатно възпитание, ако такива хора все още са останали в града.

1. На английски думата „келнер“ (уейтър) произлиза от думата „чакам“ (уейт).

Позвних му по-късно същата сутрин и се уговорихме да пийнем заедно по един коктейл в известен и на двама ни гостоприемнен бар, който предлагаше „Щастливи часове“ през целия ден. С нетърпение чаках да получа обяснение.

Преди всичко исках да разбере значението на ругатните му. Не, драги, не искам да кажа речниковото значение, ако приемем, че те биха могли да попаднат в речник. Имах предвид причината изобщо да ги използва. При всичко, което му се случваше, Мордекай би трябвало да е щастлив до екстаз.

Когато влезе в бара, той не изглеждаше щастлив. В действителност дори имаше определено измъчен вид.

– Би ли повикал келнерката, Джордж? – помоли Мордекай.

Това беше от онези барове, в които келнерките са облечени без особена грижа да им е топло, което, разбира се, помагаше на мен да загрея. С радост дадох знак на една, макар да знаех, че тя ще възприеме жеста ми като израз на желание да поръчам нещо за пиене.

Фактически тя не го възприе изобщо, тъй като ме пренебрегна напълно, обръщайки решително своя доста поразголен гръб.

– Виж какво, Мордекай – започнах аз, – ако искаш да те обслужат, трябва да дадеш знак. Законите за вероятностите все още не са се наемсили в моя полза, което е срамата, тъй като отдавна вече е време богатият ми чичо да умре и да обезнаследи сина си в моя полза.

– Ти имаш ли богат чичо? – попита Мордекай с леко припламнал интерес.

– Не, и това прави нещата още по-несправедливи. Ще дадеш знак за пиене, нали, Мордекай?

– По дяволите – кресна ядосано той. – Нека чакат.

Не ме безпокоеше това, че те ще чакат, разбира се, но любопитството ми надделя над жаждата.

– Мордекай – продължих аз, – изглеждаш ми нещастен. Всъщност, въпреки че ти не ме видя тази сутрин, аз те видях. Ти направо пропусна едно празно такси, при това в ден, в който такситата са такава рядкост, че стойността им се равнява на теглото им в злато, а след това изруга нещо докато се качваше във второто.

Мордекай отвърна:

– Така ли? Ами уморих се от тези копелета. Таксиджиите просто ме преследват. Следват ме на върволици. Не мога дори да хвърля поглед към улицата, без някой да се отклони и да не спре. Преследват ме тумби келнери. Магазинерите отварят затворени магазини само като наближа.

Всеки асансьор широко отваря врати веднага след като вляза в някоя сграда и ме чака търпеливо на който и етаж да съм. Във всяка предприемаческа кантора незабавно ме пускат да вляза и в приемната се скупчва цяло стадо от усмихнати секретарки. Дребни функционери на всякакво равнище съществуват сякаш само за да...

Вече бях успял да си поема дъх.

– Но, Мордекай – възразих аз, – това е съдба като в приказките. Законите за вероятностите...

Онова, което той предложи на Законите за вероятностите да направят, бе съвсем невъзможно, разбира се, тъй като те са абстракции без телесна същност.

– Но, Мордекай – опитах пак, – всичко това води до увеличаване на времето ти за писане.

– Не го увеличава – настоя той. – Изобщо не мога да пиша.

– Защо не, за бога?

– Защото загубих времето за мислене.

– Загубил си какво? – едва успях да промълвя аз.

– Цялото онова чакане, което ми се налагаше – по опашки, по улици, в кантори, – беше времето, когато мислех, когато набелязвах какво ще напиша. Това беше моето най-важно подготвително време.

– Не знаех това.

– И аз не го знаех, но сега знам.

– Мислех си, че пропиляваш цялото това време на чакане, като пушиш, проклинаш и се изяждаш от яд.

– Част от времето прекарвах така. Останалата част минаваше в мислене. А дори и времето, през което негодувах срещу несправедливостта, ми беше полезно, тъй като ми зареждаше батериите и пускаше всичките ми хормони по кръвните пътища, така че когато стигам до пишещата машина, оставях цялото ми напрежение да се излее в едно велико и силно чукане по клавишите. Мисленето подхранваше интелектуалната ми мотивация, а гневът подхранваше емоционалната. Съчетани в едно, те даваха като резултат огромни тухли първокачествени произведения, излети от тъмните и адски огньове на душата ми. А сега какво имам? Гледай!

Той лекичко щракна с пръсти и незабавно на ръка разстояние се озова страхотна, несравнима госпожица, която изчурулика: „Мога ли да ви услужа, сър?“

Разбира се, че можеше, но Мордекай, изпълнен с печал, просто поръча по едно питие на двама ни.

– Аз си мислех – продължи той, – че е само въпрос на свикване, но сега знам, че свикването е невъзможно.

– Можеш да откажеш да се възползваш от това, което ти е предложено.

– Мога ли? Ти си ме видял тази сутрин. Ако откажа на едно такси, това означава, че ще дойде следващото. Мога да отказвам петдесет пъти и отново ще има едно, което да ме чака на петдесет и първия път. Те ме съсипват.

– Добре тогава. Защо просто не си отделиш час-два всеки ден за мислене сред уютта на кабинета си?

– Така, нали! В уютта на кабинета! Аз мога да мисля добре само когато пристъпвам от крак на крак на уличния ъгъл или седя на твърдия стол в някоя чакалня, или умирам от глад в някоя трапезария, където не сервираат. Имам нужда от подтика на гнева.

– Но сега не си ли разгневен?

– Не е същото. Човек може да се гневи на несправедливостта, а как би могъл да се гневиш на някого, който е твърде любезен и загрижен към теб, безчувствения негодник? Сега не съм разгневен, просто съм тъжен, а когато съм тъжен, изобщо не мога да пиша.

Прекарахме най-нещастния „Щастлив час“, който някога съм имал.

– Кълна ти се, Джордж – каза Мордекай, – струва ми се, че съм прокълнат. Мисля си, че някоя зла орисница, ядосана, че не е била поканена на моето кръщение, е измислила нещо по-ужасно от това да те бавят навсякъде. Тя е измислила проклятието на тоталното откликване на желанията ми.

Една немъжка сълза се насъбра в очите ми при гледката на неговото нещастие, при мисълта, че самият аз бях злата орисница, за която говореше Мордекай, и че по някакъв начин той би могъл да разкрие това. В крайна сметка, ако това се случеше, в отчаянието си той би могъл да се самоубие или, дори още по-лошо, да убие мен.

Пълният ужас настъпи след това. Като поиска сметката и, разбира се, я получи на часа. Мордекай я погледна с помътнял поглед, бутна я към мен и изрече с глух, режеш глас:

– Ето, плати я ти. Аз си отивам.

Платих. Имах ли някакъв избор? Но това остави рана, която се обажда във влажните дни. Все пак, честно ли е да съкратя живота на Слънцето с два и половина милиона години и след това да плащам пиенето? Това справедливо ли е?

Никога вече не видях Мордекай. По някое време чух, че бил

напуснал страната и скитал някъде по южните морета.

Не знам какво точно прави един скитник по южните острови, но предполагам, че не е нещо особено здравословно. Обаче съм напълно сигурен, че ако застане на брега и му се доще вълна, тя незабавно ще дойде.

Сметката ни вече бе донесена от един ухилен подлизурко и лежеше на масата помежду ни, а Джордж, както обикновено, не й обръщаше внимание.

– Джордж, нали не възнамеряваш да караш Азazel да прави нещо за мен?

– Не, наистина – отвърна Джордж. – За нещастие, драги, ти не си от хората, за които човек се сеща, когато иска да прави добрини.

– Значи няма да направиш нищо за мен?

– Нищичко.

– Добре – отдъхнах си аз. – Тогава аз ще платя сметката.

– Това е най-малкото, което можеш да направиш – отбеляза Джордж.

КРАЙ

© 1984 Айзък Азимов
© 1993 Мая Савова, превод от английски

Isaac Asimov
Writing Time, 1984

Набиране на текста: Светослав Иванов, 2006
Разказът е включен в сборника „Азazel“, издателство „Книжен тигър“, 1993 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/254>]